

Книгата на Данаил – сто и петдесетата

Тълкуване на Езекиил 37 и неговото значение за последните дни

Jeff Pippenger

2024-03-21

След като Езекиил описва процеса на това как двата народа стават един, той след това посочва, че народът ще бъде управляван от цар Давид и че Той ще встъпи в завет с тях, и че Неговата скиния ще бъде сред тях.

И няма вече да се оскверняват с идолите си, нито с мерзостите си, нито с което и да било от престъпленията си; но Аз ще ги избавя от всички техни обиталища, в които са съгрешавали, и ще ги очистя; и те ще бъдат Мой народ, и Аз ще бъда техен Бог. И слугата Ми Давид ще бъде цар над тях; и всички те ще имат един пастир; ще ходят още и в Моите съдби, ще пазят наредбите Ми и ще ги изпълняват. И ще живеят в земята, която дадох на слугата Си Яков, в която са живели бащите ви; и ще живеят в нея те, и децата им, и децата на децата им довека; и слугата Ми Давид ще бъде техен княз довека. Нещо повече, ще склуча с тях завет на мир; той ще бъде вечен завет с тях; и ще ги утвърдя, и ще ги умножа, и ще поставя светилището Си сред тях довека. И скинията Ми ще бъде с тях; да, Аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат Мой народ. И народите ще познаят, че Аз, Господ, освещавам Израил, когато светилището Ми бъде сред тях довека. Езекиил 37:23–28.

Тридесет и седма глава на Езекиил представя едно много подробно изложение на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Двете пръчки трябва да станат един народ, когато Божествеността се съчетае с човечността, и над тях ще има един цар. Единият народ е Божията църква на последните дни, която са сто четиридесет и четирите хиляди. Двете пръчки са двата периода на разпръсване за северното и южното царство на Израил. Тези две пръчки са онези, които Павел определя като „тялото“, когато също така определя Христос като „главата“ на това тяло. Езекиил определя Павловата „глава“ като „цар Давид“, а „тялото“ — като „един народ“.

Във вестта, която бе предоставена на адвентизма през 1856 г., както е представена в незавършената поредица върху „седемте времена“ от Хайръм Едсън през 1856 г., Едсън се позовава на пророчеството в седма глава на Исаия за шестдесет и пет години като на библейската отправна точка за началните моменти и на двата периода от по седем времена. Времето пророчество за шестдесет и пет години е поставено в загадъчен контекст, подобно на онези пасаж в книгата Откровение, които казват: „който има уши, нека слуша.“ Ако имате очи, които могат да виждат, и уши, които могат да разбират, в този пасаж има нещо твърде чудно.

Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск е Рецин; и след шейсет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй че да не бъде вече народ. И главата на Ефрем е Самария, и главата на Самария е синът на Ремалия. Ако не повярвате, наистина няма да

се утвърдите. Исаия 7:8, 9.

Пророчеството за шестдесет и петте години започна през 742 г. пр. Хр.; и в рамките на тези шестдесет и пет години, деветнадесет години по-късно, през 723 г. пр. Хр., северното царство Израил бе отведено в плен от Асирия, а когато тези години завършиха през 677 г. пр. Хр., Манасия бе отведен в плен във Вавилон. Тези шестдесет и пет години бяха представени също и в изпълненията на края на разпръсванията на двата народа, които трябваше да станат една тояга в повествованието на Езекиил. Те отбелязаха съответно 1798, 1844 и 1863 година. В стиховете, които определят вестта, отхвърлена през 1863 година, има особено пророческо откровение, в рамките на което е облечено пророчеството.

Това е откровението, че „главата“ на един народ е неговият столичен град, а „главата“ на столичния град е царят. То дава две свидетелства за това откровение и след това довежда цялото пророчество и откровение до заключение със загадъчните думи: „Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите.“ Ако не вярвате, че царят е главата и че главата е столичният град, тогава няма да се утвърдите.

Народът на Езекил, който се образува чрез съединяването на двете пръчки на северното и южното царство, трябваше да има цар, който е глава, която е столицата на народа. Целият пасаж у Езекил говори за пророческите характеристики на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което представлява съединяването на Божествеността с човечеството по време на периода на прогласяването на седмата тръба на исляма от третото горко.

Дните на затръбяването на Седмата тръба, в десетата глава на Откровение, започнаха, когато трябваше да „няма вече време“, което беше 22 октомври 1844 г., когато пристигна третият ангел. В този момент Йоан преживя горчивината на тази дата, и тогава там му бе казано да измери храма, но да остави настрана историята на хилядата двеста и шестдесетте години на тъпченето на светилището и войнството, защото този период беше даден на езичниците.

И ангелът, когото видях да стои върху морето и върху земята, дигна ръката си към небето и се закле в Онзи, Който живее до вечни векове, Който е създал небето и онова, що е в него, и земята, и онова, що е в нея, и морето, и онова, що е в него, че време не ще има вече; а в дните, когато седмият ангел ще затръби, щом започне да тръби, Божията тайна ще се извърши, както е благовестил на Своите слуги, пророците. И гласът, който бях чул от небето, пак ми проговори и каза: Иди, вземи разгърнатата книжка от ръката на ангела, който стои върху морето и върху земята.

И отидох при ангела и му казах: Дай ми малката книжка. А той ми рече: Взemi я и я изязж; и тя ще направи корема ти горчив, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И взех малката книжка от ръката на ангела и я изядох; и в устата ми беше сладка като мед; а щом я изядох, коремът ми стана горчив. И той ми каза: Ти трябва отново да пророкуваш пред много племена и народи, езици и царе. И даде ми се тръстика, подобна на жезъл; и ангелът стоеше, казвайки: Стани и измери Божия храм, олтара и онези, които се покланят в него. Но външния двор на храма остави вън и не го измервай, защото е даден

на езичниците; и те ще тъпчат святия град четиридесет и два месеца. Откровение 10:5–11:2.

Храмът, който Йоан трябваше да измери на 22 октомври 1844 г., беше храмът, в който имаше поклонници „вътре“. Дворът трябваше да бъде оставен вън. Храмът, който има олтар и в който също има поклонници, е святото място на небесното святилище. В двора имаше олтар, но той трябваше да бъде оставен вън; следователно единственият друг олтар в Божието святилище е кадилният олтар, който се намира в Святото място. При идването на третия ангел през 1844 г., което предобразяваше идването на третия ангел в началото на времето на запечатването на 11 септември 2001 г., храмът се състоеше само от две отделения.

Светилището беше символ на Църквата, която Павел определя като тялото, а Пресветото място беше символ на главата на тялото. Светилището е символ на човечеството, а Пресветото място е символ на божествеността. Олтарът и димът, който се издигаше от олтара, възнасяше се и навлизаше в Пресветото място, представляват точката, в която човечеството се свързваше с божествеността. Човечеството може да влезе в Пресветото място само чрез вяра, но опитността на верните е разположена в Светилището.

Там те трябва да ядат Божието слово, както е представено от хлябовете върху трапезата на предложението. Там те трябва да оставят светлината си да свети пред човеците и да прославят своя Небесен Отец, както е представено от седемразклонния светилник, за който ни е известно, че представлява Църквата. Там те трябва да се свържат с Божествеността, докато техните молитви се възнасят, с Христовите заслуги, в самото присъствие на Божествения.

От 1798 до 1844 г. Архитектът на Храма издигна храм от човечество, който възнамеряваше да съедини със Своя храм на Божествеността, но човечеството се разбунтува. От 2001 г. насам Той отново издига храма на човечеството, представен като сто четиридесет и четирите хиляди. Според Езекиил „цар Давид“ трябва да царува над народа, който бива преобразен от долина на мъртви, сухи лаодикийски кости в могъща войска, издигната като знаме при скоро предстоящия неделен закон.

Южното царство Юда е мястото, където се намираше столичният град Йерусалим, и народът, царят и столицата представляват „главата“. Наистина, ако повярвате, ще се утвърдите. В отношенията между северното и южното царство Юда беше „главата“; там се намираше столицата и това е градът, който Господ избра, за да положи името Си там. Северното царство беше „тялото“. Поради отстъплението на Соломон Господ издигна противници срещу Соломон. Един от тези противници беше Еровоам, който стана първият цар на разделеното северно царство Израил.

И Еровоам, синът на Нават, ефремец от Сареда, слуга на Соломон, чиято майка се казваше Саруя, вдовица, и той издигна ръка против царя. А причината, поради която издигна ръка против царя, беше следната: Соломон съгради Мило и поправи проломите на града на баща си Давид. И мъжът Еровоам беше силен и храбър човек; и Соломон,

като видя младия човек, че беше прилежен, го постави над целия трудов надзор на Иосифовия дом. И в онова време, когато Еровоам излизаше от Йерусалим, пророкът Ахия Силомецът го намери на пътя; а той бе облечен с нова дреха; и двамата бяха сами на полето. И Ахия хвана новата дреха, която беше върху него, и я раздра на дванадесет къса; и каза на Еровоам: Вземи си десет къса; защото така казва Господ, Бог Израилев: Ето, Аз ще изтръгна царството от ръката на Соломон и ще дам на тебе десет племена; (Но на него ще остане едно племе заради слугата Ми Давид и заради Йерусалим, града, който избрах измежду всички Израилеви племена:)

Защото те Ме оставиха и се поклониха на Астарта, богинята на сидонците, на Хамос, бога на моавците, и на Милхом, бога на амонците, и не ходиха в Моите пътища, за да вършат онова, което е право в Моите очи, и да пазят Моите повеления и Моите съдби, както правеше баща му Давид. Но няма да отнема цялото царство от ръката му; а ще го поставя княз през всичките дни на живота му заради слугата Ми Давид, когото избрах, защото пазеше Моите заповеди и Моите повеления. Но ще отнема царството от ръката на сина му и ще го дам на теб, именно десет племена. А на сина му ще дам едно племе, за да има слугата Ми Давид светилник винаги пред Мене в Йерусалим, града, който избрах за Себе Си, за да положи там името Си. 3 Царе 11:26–36.

Народът, който бе създаден, когато Езекил съедини двете пръчки, трябваше да има „Давид“ за цар, а Давид царуваше от Ерусалим, столичния град, където Бог избра да положи името Си. Десетте северни племена бяха символ на тялото, а Ерусалим беше символ на главата. Поради греховете на Манасия Юда бе отведен във Вавилонски плен през 677 г. пр. Хр., като така започна разпръсването на „седемте времена“ срещу южното царство. По онова време Господ отхвърли Ерусалим.

Но Господ не се отвърна от яростта на великия Си гняв, с който се беше разпалил против Юда поради всички оскърбления, с които Манасия Го беше разгневявал. И Господ каза: И Юда ще отмахна от лицето Си, както отмахнах Израил, и ще отхвърля този град Ерусалим, който избрах, и дома, за който казах: Там ще бъде Моето име. 4 Царе 23:26, 27.

В „дома“ в Йерусалим Той избра да положи името Си; и градът и домът бяха отхвърлени, но чрез Захария бе дадено обещание, че Господ отново ще избере Йерусалим.

Тогава ангелът Господен отговори и каза: Господи на Силите, докога няма да покажеш милост към Йерусалим и към градовете на Юда, против които негодуваше през тия седемдесет години? И Господ отговори на ангела, който говореше с мене, с добри думи и утешителни думи. И тъй, ангелът, който беседваше с мене, ми каза: Прогласи, като кажеш: Така казва Господ на Силите: Ревнувам за Йерусалим и за Сион с голяма ревност. А против народите, които са спокойни, Аз съм твърде много разгневен; защото Аз се разгневих само малко, а те подпомогнаха злото. Затова така казва Господ: Връщам се в Йерусалим с милости; домът Ми ще се съгради в него, казва Господ на Силите, и мярка ще се простре над Йерусалим.

Извикай още, казвайки: Така казва Господ на Силите: Градовете Ми още ще се разпространят чрез благоденствие; и Господ още ще утеши Сион и още ще избере Ерусалим. Тогава подигнах очите си и видях, и ето, четири рога. И рекох на ангела, който говореше с мене: Какви са тези? А той ми отговори: Това са роговете, които разпръснаха Юда, Израил и Ерусалим. И Господ ми показа четири ковачи. Тогава рекох: Какво идват да сторят тези? А той говори, казвайки: Това са роговете, които разпръснаха Юда, тъй че никой човек не подигаше глава; но тези дойдоха да ги уплашат, да съборят роговете на народите, които издигнаха рога си над Юдовата земя, за да я разпръснат.

И пак подигнах очите си и погледнах, и ето, мъж с мерително въже в ръката си. Тогава рекох: Къде отиваш? А той ми каза: Да измеря Йерусалим, за да видя каква е ширината му и каква е дължината му. И ето, ангелът, който говореше с мене, излезе, и друг ангел излезе да го посрещне, и му каза: Тичай, говори на този млад мъж, като кажеш: Йерусалим ще бъде населен като градове без стени поради множеството хора и добитък в него; защото Аз, казва Господ, ще бъда за него огнена стена наоколо и ще бъда слава всред него. Хей, хей, излезте и бягайте от северната земя, казва Господ; защото ви разпръснах като четирите небесни ветрове, казва Господ. Избави се, Сионе, ти, който живееш при вавилонската дъщеря. Защото така казва Господ на Силите: След славата Той ме изпрати към народите, които ви ограбиха; защото който се допира до вас, се допира до зеницата на окото Му.

Защото, ето, Аз ще размахам ръката Си против тях, и те ще станат плячка на своите слуги; и ще познаете, че Господ на Силите Ме е пратил. Пей и се радвай, дъще Сионова; защото, ето, идвам и ще обитавам всред тебе, казва Господ. И много народи ще се присъединят към Господа в оня ден и ще бъдат Мой народ; и Аз ще обитавам всред тебе, и ти ще познаеш, че Господ на Силите Ме е пратил при тебе. И Господ ще наследи Юда като Свой дял в светата земя и пак ще избере Ерусалим. Да мълчи всяка плът пред Господа; защото Той се е надигнал от свящото Си обиталище. Захария 1:12–2:13.

Обещанията на Господа, че отново ще избере Ерусалим, се изпълниха, когато древният Израил възстанови Ерусалим след плена си във Вавилон, но пророците говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели. Господ бе „повдигнат от святия Си храм“ на 22 октомври 1844 г., когато стана и премина от Светото място в Пресветото място, по което време „всяка твар“ трябваше да „мълчи“ пред Господа, защото бе настъпил прообразно-изпълненият Ден на умилоствението, в съгласие с Авакум 2:20.

А Господ е в светия Си храм; нека замълчи пред Него цялата земя. Авакум 2:20.

По онова време на Йоан, в единадесета глава на Откровение, бе заповядано да измери храма, което Захария видя, когато „пак подигнах очите си и погледнах, и ето човек, в чиято ръка имаше измервателно въже“. Тогава Захария каза: „Къде отиваш?“ А Йоан каза на Захария: „Да измеря Ерусалим, за да видя каква е ширината му и каква е дължината му.“ Историята на възстановяването на Ерусалим след седемдесетгодишния плен и историята, която започна през 1798 година, но завърши с бунт, когато третият ангел дойде през 1844

година, и двете посочват делото, което започна на 11 септември 2001 година.

Южното царство, град Ерусалим и цар Давид всички са „главата“, в която следва да се прояви Божият характер. Северното царство представлява „тялото“, и когато Господ реши отново „да се смили над Ерусалим“ и „да го утеши“ и отново „да го избере“, Той посочва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, което включва съединяването на мъртвите сухи кости на Лаодикия и след това съживяването на тези кости в могъща войска.

Това дело е представено в тридесет и седма глава на Езекиил и е представено чрез северното и южното царство, които дават сравнение на делото по изпълнението на заветното обещание да напише Своя закон върху сърцата и умовете на сто четиридесет и четирите хиляди. От двете тояги едната, и само едната, е определена като глава, а ако вярвате, ако очите ви могат да видят и ушите ви могат да разберат, това определя другата тояга като тяло.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

„Върху основата, която Сам Христос бе положил, апостолите изградиха Божията църква. В Писанията образът на издигането на храм често се използва, за да онагледят изграждането на църквата. Захария посочва Христос като Отрасяла, Който ще построи храма Господен. Той говори за езичниците като за помагачи в това дело: „И ония, които са далеч, ще дойдат и ще градят в храма Господен“; а Исаия заявява: „И синовете на чужденците ще съградят стените ти.“ Захария 6:12, 15; Исаия 60:10.

Пишейки за изграждането на този храм, Петър казва: „Като дохождате при Него, живия камък, отхвърлен наистина от хората, но от Бога избран и скъпоценен, и вие самите, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свето свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос.“ 1 Петрово 2:4, 5.

„В каменоломната на юдейския и езическия свят апостолите се трудеха, като изваждаха камъни, за да ги положат върху основата. В своето послание до вярващите в Ефес Павел каза: „И тъй, вие вече не сте чужденци и пришълци, а съграждани на светиите и членове на Божието домочадие; като сте съградени върху основата на апостолите и пророците, като Сам Исус Христос е крайъгълният камък; върху Когото цялата сграда, стройно сглобена, израства в свят храм в Господа; върху Когото и вие се съграждате заедно за обиталище на Бога чрез Духа.“ Ефесяни 2:19–22.

„А на коринтяните той писа: „Според дадената ми Божия благодат, като мъдър майстор-строител положих основата, а друг гради върху нея. Но всеки нека внимава как гради върху нея. Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос. И ако някой гради върху тази основа със злато, сребро, скъпоценни камъни, дърво, сено, слама, делото на всекиго ще стане явно; защото Денят ще го открие, понеже в огън се открива; и самият огън ще изпита делото на всекиго какво е.“ 1 Коринтяни 3:10–13.

„Апостолите градяха върху сигурна основа — върху Вечната канара. Към тази основа те донасяха камъните, които изсичаха от света. Не без препятствия се трудеха строителите. Делото им се правеше извънредно трудно поради съпротивата на враговете на Христос.

Те трябваше да се борят срещу фанатизма, предразсъдъците и омразата на онези, които градяха върху лъжлива основа. Мнозина, които работеха като строители на църквата, можеха да бъдат оприличени на строителите на стената в дните на Неемия, за които е писано: „Които съграждаха стената, и които носеха товари, и които товареха, всеки с едната си ръка работеше делото, а с другата държеше оръжието.“ Неемия 4:17.“ Деяния на апостолите, 595–597.